

*Jeg gik hen
og tog en byrde
væk fra mig.
Han forsvandt,
jeg forsvandt
ind i nattens mørke.
Jeg gik hen
og tog en byrde væk.*

Kommentar: Jeg spiller på udtrykket, at man kan "gå hen og" dø af kulde f.eks. Samtidig med, at jeg rent fysisk gik et andet sted hen, da jeg slog ihjel (min søn, i en fødselspsykose).

*Gid jeg aldrig mere skulle bøde
for den straf, jeg fik engang
hvor alting døde.
Herre, nu.*

*Græsset svajer blidt i vinden,
græsset svajer.
Den betror sig til en vind,
som ikke kender smerten,
som den svajer med.*

Kommentar: Meningen er at sige, at det egentlig er vindens skyld, at græsset svajer (i vinden), men vinden er bare ikke selv klar over, at det er det, den gør og hvad den forvolder (her af smerte).

*Selv hvor ingen
lyd kan høres,
snak kan føres,
sørges ikke.
Der hvor lyd
og snak bliver stille,
fødes ord
fra livets kilde.
Ord der taler
hjertets sprog,
og forløser
hjertets sorg.*

*Nu kom jeg til
at glæde mig over
det, du forstod.*

*Jeg gik en vej,
som jeg aldrig
havde troet var mulig,
fordi jeg var tro
mod min bedste ven
i nøden.*

*Giv dog slip,
jeg kan godt selv
forlade denne verden
nu.
Lad mig vandre
i mit eget tempo,
lad mig gå nu.
Jeg behøver
al din støtte
nu.*

Kommentar: Jeg spiller på, at støtte kan have flere betydninger. Og at den bedste støtte nogle gerne er at trække sig, eller lade den anden gå selv.

*Pas nu på,
du ikke brænder nallerne,
men vær forsigtig,
du skulle nødig
brænde dem for lidt.*

En beskrivelse af, hvor snæver en vej kan være, når man både igennem livet skal opleve noget hårdt (modstand), men samtidig også gerne skulle opleve noget blidt (lettelse).

*Solen stråler med
varme og kindkys.
Forunderligt;
Har aldrig
set mage
til lys energi
indeni mig.*

*Mens jeg søger
sjælevenner,
hjertervarme,
perlestunder,
stjernevrimmel...*

Jeg bar et barn
i min mave, alene
på vej ind i liv,
lys, evighed.
Frugtbar og nøgen
forstod jeg, at jeg bar
et barn ind i liv,
lys, evighed.
Skat.

Jeg er et barn,
dristig og lunefuld.
Jeg er et skarn,
trodsig og frydefuld.
Jeg er en ven,
trofast og tillidsfuld.
Jeg er en mor,
kærlig og underfuld.
Jeg er en ven,
søster og mor,
- ja, jeg er.
Og jeg er
- mig.

Finkæm jorden,
hvor du står,
og fyld den
med din muld.
Den behøver den,
du i grunden er.

Tusindfryd
luk blade sammen,
natten bliver kold
og sammen
skal vi ånde
ud.

Det var dråben,
der flød over,
gengæld ej ondt.
Her forleden
gik jeg turen,
ud hvor det
gør godt.
Vær din egen
trolige følgesvend.
Gengæld ondt med
himmelsk kærlighed.

Brød jeg en
tavshed,
var det
et råb om hjælp.
Skulle jeg have
tiet,
så sig det nu
med ord.
Var jeg for
højlydt,
så sig det nu
med tavshed.

Så mange måder, man kan sige ting på. Enten ved at være tavs, sige lidt eller råbe højlydt. Og indimellem, når man er blevet såret, er det bedste svar man kan give måske at sige ingenting.

Rejs ud i
den store verden,
vær på vagt
omkring din færden.
Sten
kan bære sjæl
på livets vej.

Husk at være varsom med, hvor du træder. Du kan hænde at træde på noget værdifuldt.

*Gid at jeg må
le og græde
frit.*

*Fra mit hjerte
højlydt, sagte
gi(ve) det hele
liv.*

*Jeg bliver trøstet,
når mit hjerte
får mig til
at le.*

Det ypperste må være, at vi alle har lov at udtrykke os frit, hvad enten vi har lyst til at le eller græde eller noget andet.

*Hemmelige heksekvinde,
trolddom.
Tryl mit hjerte frem
i lys.*

*Her skal du se,
min ven,
hvor du skal
gå hen.
Følg nu de
sorte pile,
så skal du
finde hvile.
Som dengang
du fulgte
mine råd.*

En giver en anden et råd, men er godt klar over, at det måske ikke bliver fulgt.

*Vær ej bange,
nå at fange
drømmen med dit blik.
Før den river
op i dig,
ind til dig
i nattens
dvale.
Knus den med
dit drømmesyn.*

Det kunne være dejligt, at vi når vi drømmer noget frygteligt om natten, kunne se frygten i

øjnene, ja vise det frygtindgydende tilbage, så det ikke kan nå os og ramme os.

*Gå alene,
blive alene.
Jeg føder dig,
ånder, lever for det,
du byder mig.
Dagen er grå,
alt vi skal nå
sammen.*

Min egen melodi til teksten er lykkedes rigtig godt, fordi der bliver betoning på ordet ”sammen” til sidst. For at vise, at det er det vigtigste.

*Tid er så lydløs
en ting.
Stille og roligt
et sind.
Møder så meget
på vejen.
Tikker dog lydløst
af sted.
Mon den ved...?*

På trods af alt det tiden eller uret møder på dens vej, aner den måske forude, at der er forløsning (som opstandelse) og sejr at vente?

*Der er lys
i dit øje.
Der er kys,
jeg må føje.
Giv et knus,
giv et kram.
Natten lang
vil jeg snuse,
til din hud,
til din bluse.
Ånde ind,
hvad er dit,
og aldrig bliver
mit.*

Jeg kan smage dig og dufte dig, men jeg kan aldrig eje dig.

*Jeg bevæger dig,
alt imens du rører
ved mig.
Du bevæger mig,
alt imens jeg rører
ved dig.
Mmm...*

*Jeg er lys
og let på tå,
jeg danser vejen
frem foran mig.
Når begynder du
at se min leg?*

*Bær mig ind
og sæt mig fri.
Tag ej hårdt fat
omkring mig.
Jeg er luft
for dig.*

Idet jeg ikke betyder noget for dig, kan jeg heller ikke veje særligt meget, når du bærer mig.

*Undskyld at jeg
river op i
lukket land
i dig.
Vælger jeg
en anden løsning,
kommer jeg
dig nær.*

*Giv slip,
lad gå.
Aldrig vedbliver
jeg at være
dette.*

Selvom du vil holde mig fast i en bestemt måde at være på, vil det ikke lykkes, fordi jeg er foranderlig.

*Jeg gik alene hjem,
jeg brød alene frem.
Du var forlist
af vejen,
du kom ej hel herfra.
Jeg er alene,
der hvor du var
før.*

*Giv mig alt,
hvad du har med.
Lad mig se det,
du ikke tør se.
Jeg favner dig
hel som du er.
Lad mig mærke dig.*

*Giv agt, pas på
her er jeg.
Bekæmp mig,
slå mig,
lad mig ligge.
Træd varsomt
på mig.
Rejs mig atter
op.*

Alle de måder, du skal behandle mig på for at jeg er et helt menneske.

*Giv mig alt,
hvad jeg behøver,
for at jeg kan se
dit lys.*

*Vær så venlig
at fortælle mig
din sandhed,
før jeg lever
ting ud,
du har med.*

*Håret falder
langs dit ansigt,
siger mig alt
på én gang om,
hvordan du bærer det,
tager det med dig,
reder det for
andres energi.*

En beskrivelse af, hvordan jeg næsten kan se på den måde, du sætter dit hår, hvordan du i øvrigt gebærder dig gennem livet og bærer dine byrder og glæder.

*Lyset venter
på dig derude,
lad mig blive
og følge
din skygge
i sneen,
for natten
er kold
men så
lys.*

*Giv mig den plads,
jeg fortjener at få,
giv dig selv det mod
til selv at tage den.
Jeg fører an,
det er dig, der siger holdt,
giv dig selv kredit,
jeg vinder alt for tit.*

Vi skal deles om at være den, der fører sig frem.

*Jeg er varm
og halvt besat
af lidenskabens
hede nat.
Og vi er sammen
uden ord
og elsker blindt.*

I en hed nat er jeg både stum og blind, tabt til en sag.

*Bare du forbliver mig,
tro til det sidste,
kære,
jeg er fortabt forelsket
i dig.
Hvis du går fra mig,
gør det til sidst.*

Når ens elskede påtænker at gå fra én, kunne det være rart, at han valgte at gøre det helt til sidst, så smerten ikke varer så længe.

*Jeg forsvandt en nat,
jeg løb ud i det fri,
for jeg var klemt.
Så en morgen
brød jeg ud i
gråd.*

Tanken er på én gang at beskrive en bevægelse (rent fysisk) som jeg gjorde en konkret nat i 1992, hvor jeg flygtede ud af vinduet med mit barn i favnen, men også beskrive hvordan ens reaktion kan være forsinket, undervejs i dage eller uger, så at man en dag endelig kan græde over det skete.

*Jeg er vantro,
jeg er lille.
Du er tro og
du er kilde.
Du bevæger
liv for mig.
Jeg begrænser
liv for dig.
Skat.*

En beskrivelse af, at et menneske kan være til besvær for et andet menneske. Og være klar over det. At forholdet er ugunstigt eller er i et misforhold.

*Bliv her
sammen med mig.
Gå så
sammen med mig.*

Et helt urimeligt krav at have til en anden, at først skal han være her sammen med mig, men går jeg skal han da også følge med mig der.

*Mød mig der,
hvor jeg er.
Skynd ej på
den jeg er.
Jeg er foranderlig
uden en grund.*

*Jeg betyder ingenting
i forhold til
hvad du betyder.
Når jeg maler
bliver det gråt
og diset over
hele fladen.
Giv mig nu
en chance til,
lad mig gå alene
ud.*

Genstanden for min begrænsning er i det her tilfælde – dig. Befri mig nu og lad mig gå, lyder bønnen.

*Jeg forlader
dig på stedet,
uden flere
ord at sige.
Du var åben,
ligetil og mild,
ved jeg.*

Jeg ved godt, du var alle disse dejlige ting, men – alligevel – er det bedst, jeg forlader dig.

*Er du træt af mig,
skat.
Noget jeg har sagt.
Tag dit tøj,
gå før jeg må
såre dig.*

Du syner af at være træt af mig. Skynd dig at tage dit tøj og gå, for ellers er det nemlig mig, der kommer til at såre dig (i stedet for nu, hvor det er omvendt).

*Vis mig
hvem jeg er,
og du skal være
synlig selv.*

Det er i mødet med hinanden, at vi bliver klar over, hvem hinanden er.

*Giv mig plads til
elskov.
Giv mig plads til
at forvandle
ord til handling,
blik til kærtegn.
Hold mig mens du
ler.*

Hold mig, mens du ler, og det vil da føles som at du giver mig plads, råderum, til trods for at jeg rent fysisk bliver holdt fast i din favn.

*Jeg er tavs,
du er tavs,
vi er helt stille.
Du har valgt
tosomhed,
jeg har valgt
det samme.
Vi er her
kun på vej
til et sted
du og jeg,
som vi kender
igen.*

*Jeg er bortvist
halvt forslået,
ingen tog min hånd
i tide før det gik
så grusomt galt.
Jeg er ikke skyldig,
jeg er ikke uskyldig,
jeg var i min ret,
forstå mig nu
helt til bunds.*

Et eksempel på, at jeg under tilblivelsen af en tekst har fået billeder ind på mit indre øje, her f.eks. af en dreng, der har været oppe at slås.

Du var mig så nær,
indtil du ikke
var det mere.
Du fandt på at gå,
alt det du skulle nå
at gøre
godt igen.

Du er mig
noget så kær.
Har jeg gjort
dig ondt,
var det kun
for at du skulle se;
du har en tro
så nær.

Nogle gange er det bedst, man er hård ved
hinanden – i en god mening, vel at mærke. Hvis
man ved, den anden kan bære det, og bare vil
vinde styrke ved det. Her i sin tro på det gode.

Jeg går en tur
ud i det fri nu,
lader dig tilbage
i dit vindue,
ser du mig.
Tæller mine skridt,
om jeg følger trit,
sagtner jeg fart,
springer jeg en kvart,
bliver jeg væk.
Ser du, at jeg går i det fri,
så kom.

Løb nu mens
jeg sidder her
og brygger på
et enebær,
i fattigdom
i ensomhed,
og løb du bare
ned og ned,
til bjergets dale,
tyttebær,
jeg bliver stadig
hvor jeg er.
Du mandsmod, ungdom,
frie sind,
tag livet ind.

Når du forlanger
jeg bliver hos dig,
så sig mig engang
hvad du ser
hos mig.

Jeg er en pige
af meget få ord,
jeg siger dig ikke
hvorfor – jeg er.
Du er mand
af mange ord,
når jeg lytter.
Vi behøver intet sprog
for at se.

Jeg var så nær,
på at gå fri,
du bandt mig op,
du bar min krop,
til den selv gav op.

Bølgen tog os med ud
helt forsigtigt,
før vi gled med.
Nu lever vi
på havets bund,
du er altid nær.

Selvom vi lige er druknet, har jeg dig stadig hos
mig, nu bare på havets bund.

Gå i seng,
jeg bliver her.
Du trænger til
at vi er to.
Jeg betror dig
med mit væsen,
jeg forsikrer dig
at jeg er din.
Når du er forpint
ved at jeg
går min vej.

Du faldt
ud i det fri,
mens vi kun
så på.
Alt hvad
du tænkte på
var at
slippe fri.
Nu har du
fred i dit sind,
om hjertet.
Vi så dig
på vej
til lys.

(Efter 11. september, terrorangrebet)

Vi er sammen
uden at lytte.
Du er krig,
og jeg er fred,
når vi mødes
taler vi samme sprog,
selvom vi ikke
hører et ord,
for jeg forsvarer
freden, og jeg
er hellig.
Du er driftig,
blodig, lemfældig.
Var vi et par
var jeg på vej ud,
når du kom ind.

Vejen er
mig så trang.
Giv mig ben
så jeg kan gå.
Jeg er blind,
jeg er lam.
Du løb væk,
tog mine skridt.
Hvor er du nu,
ser du mig
kravle og bede,
ser du mig
lide?

Jeg er luft
og jeg er vinden,
ser mit snit
til at blæse.
Puste liv i
selv det døde,
ellers går alting
i stå.
Jeg er født
til liv.

Viljen er der
til at bekæmpe
kræfterne
i mit sind.
Jeg er her
for at leve,
ikke for at dø.
(Så) hold mig
længe.

Jeg tager ånden med,
du tager sjælen med,
sammen bærer vi på
det hele.
Jeg er et frø,
som ingen må
tage op.
Du er en gnist,
som ingen må
give op.
Lad mig ligge her,
pust til ilden der.

Jeg er nogens barn,
jeg er nogens moder,
bevares.
Jeg er en flig
af det stof,
som vi to er
gjort af.
Du er alt det hele,
jeg har drømt
at blive eet med.
Nu går vi de skridt,
som Tiderne har talt,
Tiderne har varslet,
kom, jeg ved en vej.

*Jeg forsvandt
ind i din favn,
klemte mig
til dit bryst.
Du er et favntag
så nådigt og blidt,
jeg er solgt.
Og jeg er købt.*

Ikke nok med, at jeg føler mig solgt, jeg er også købt og dermed i havn, så at sige.

*Jeg løb og jeg fandt
en tavle så ren.
Du viskede og
jeg løb atter ud,
du viskede endnu mere
da jeg kom hjem.
Vi fandt en tråd
at viske med.*

Jeg forsøger at slette flere ting på en tavle, der i forvejen er helt ren. Hvad er det, jeg stadig fortryder, som længe er tilgivet? Til sidst finder vi en tråd, vi kan viske tavlen ren med. Men forestil jer, hvor dårligt et redskab, en tråd må være at viske med.

*Jeg er kun et brød,
du er kun en vin,
men tilsammen kan
vi hvine højt.
Det er kun et spil,
om hvem der har en tro
på at vi er et par,
som vinder og vinder
og taber ansigt.
Pløjer en mark
og tager byttet
med os ud.
Levner dig
fri fantasi.*

En volapyk tekst, som kun har berettigelse ved, at jeg i de to sidste linjer skriver: "Levner dig fri fantasi", da det åbner op for, at jeg har lov at sige hvad som helst i de øvrige linjer. Også du har lov til det, som læser.

*Jeg er kun
en borger i
et lille, særligt
kærlighedsland.
Du er kun en mil
fra at erobre mig.
Vi er kun to mennesker,
og vi elsker som et
ur, der rinder ud.
Jeg lader blot som
om jeg er et timeglas,
der varer hele tiden,
mens vi ligger i et
favntag.
Du er ved at udgå,
kraften slipper op,
og vi skilles
ad.*

Under indspilningen af teksten er jeg faktisk ved at udgå for luft undervejs. En pudsig ting.

*Jeg går min vej,
når du tier.
Sagde du mere
da jeg gik?
Lov at du
holder inde med,
hvad der gælder.
Du forsvandt
ind i denne tavshed,
som jeg bliver
en del af.
Fik du sagt.*

*Jeg har et åg
som ingen andre,
men jeg siger
ikke hvorfor,
det føles så let.
Du var en hånd,
jeg var så listig,
at jeg tog imod
den engang.
Skylder jeg,
giver jeg det
tilbage,
og jeg rækker
min hånd
som tak.*

Jeg siger alligevel lidt, hvorfor mit åg føles så let.

*Du er en ven,
du er det blad,
som jeg dækker
mig under, når jeg
er bar,
og når det regner,
det sner,
giver du mig mere
af dit forråd,
så at jeg ser,
du er mig så nær,
og jeg kan mærke
ånden, fra din åre
til mit blod
igen.*

*Du er det hele
værd,
du er en blomst
foldet ud i blomst.
Du er et møde
for kunst,
jeg er glad
når du smiler
og siger at du
ler.*

Netop i denne tekst gør det ikke noget, at jeg bruger ordet ”blomst” to gange, tænker jeg.

*Jeg hører regn
silende regn
på mit vindue,
jeg spørger ikke
hvad den laver.
Den er et regndryp
fra at skælde mig ud,
den er i pagt
med naturen.
Det skal jeg vide.*

Under optagelsen af sangen, regner det faktisk på vinduet i baggrunden...

*Du er den
glade giver, kære/Herre,
hvornår har jeg
sidst betalt?
Jeg er et udskud
på gaden, jeg lever
på grund af
dig.
Var vi sammen,
var vi ene,
jeg er bange,
når du går.
Hent mig ind
igen.
Her er alt for
koldt.*

*Jeg er ikke
halvdelen af dig,
du er et uvejr
på vej.
Jeg er ikke
nær at befri dig.
Du må selv
forløse din sorg,
din regn,
din tordenskrald.
Nu er vi
kommet til
uvejr.*

*Gå en tur
men bliv ikke væk
i fortabelsens land.
Vælg du nu det ud,
som du allerhelst
vil se.
Derfra hvor jeg står
er du den, der går
uden at se ud
over det.*

Lad mig mærke,
røre din hånd,
give den trøst
når den græder,
liv når den dør.
Se, hvor den rækker
sin hånd
hen imod mig.
Jeg gransker dens årer
for fejl,
ser dig.

Hånden rækker sin hånd.

Tag din cykel,
lad mig vandre,
mens du cykler bort.
Jeg er et skridt fra
at finde mig selv,
jeg er en mil fra
at se dit farvel.

Jeg er en tone
i din sang,
lad mig være
ren uden klang.
Jeg vil ikke ses
for det, du
påfører mig.
Jeg er en stemme,
som du har,
du er ikke ensom
og bar.
Jeg vil gerne ses
som det,
jeg tilfører dig,
- lad mig.

Vinden, den blæser
så mildt,
som et forårstegn
helt ihærdigt på vej.
Skynd dig at nærm mig
med hastige skridt,
nu må vi følge trit,
vinden farer frit,
den er snarligt
på vej.
Den har
ånde med.

Du er smuk,
vil du vise
mig alt.
Jeg er hyllet ind
i din troskab.
Lad mig vikle ind,
lad mig vikle ud,
for at nå
til dit væsen.
Jeg er nær
ved at sige:
Jeg elsker.

Dig og mig,
du og jeg.
Vi er som
en alen,
stykkvis,
når du tager mig
ind i din favn.
Tag min hånd,
lad mig vise dig,
hvem jeg er,
når du er.

Lad mig vise dig, hvem jeg er, op ad dig. Blot
fordi du er til.

Jeg er ene,
helt alene,
opfyldt af
et blik af smerte,
som jeg ejer,
deler ud af.
Bunden er en
grund af:
Hvis jeg elsker
mere end dig (du gør).

Jeg er bange
for dig.
Du er alt for
dejlig,
når du ligger her
i mørket,
ser jeg kun dig
i lys.

Jeg er fortabt
med dig.
Når du går hjem,
lader jeg blikket falde
ned på dig.

1.
Jeg er nu
forelsket i dig,
hvad vil du nu gøre?
Du har vendt dig
bort nu.
Ser jeg på dig,
smiler du som om,
jeg ikke var.

2
Jeg alene
ejer kærlighedens væsen
mellem os.
Siger jeg helt forsigtigt.
Du kan nå
at skifte mening,
se på mig
som om.

Jeg kan høre
dine ord,
mens vi tier.
Jeg kan se,
at du er
bange.
Der fortæller
du en tavshed,
som jeg let
forstår.

Rør mig, mens
jeg ligger ned.
Rejs mig så op,
når du går.
Du skal give mest,
jeg tage imod.
Når du så siger
farvel,
følger jeg dig
på din vej.
Lader dig gå,
ser at du går.
Jeg er endnu mindre
mig selv.

Jeg er livlig og dejlig,
og let som en engel.
Synet af dig gør mig
let til fode.
Jeg er balloner, der
hænger og dingler,
for at du skal købe,
hvad du får.

Du er stille,
lyset slukkes.
Din glød er varm,
jeg taber dig.
Du trækker dit
vejr,
ligeså langsomt
ud.

Lad lyset vandre
hen over himlen.
Lad folket vandre
fra by til by.
Lyset kan vise
dem vej, som ikke
finder hjem.
Oplyst hver en sjæl,
som leder forgæves
efter – sig selv.

Jeg er en vind
på vej.
Bare på vej.
Du er et skridt
fra at gå hjem.
Jeg er i takt
med bølgens brus,
du går hjem.
Jeg vil bære os
op over havets
Blå.

Jeg har gråd,
jeg har savn.
Alt jeg ikke har
er længslen
efter at elske
en anden.

Skrevet efter et forlist forhold, der dog kun
varede en uge.

*Du er alt for smuk,
jeg er ved at dåne
ved synet.
Du skal tage mig ind
i din favn, så
jeg intet ser.*

Tanken er, at man kan risikere at miste sig selv
til tosomhed.

*Giver du mig
et modspil, kære,
så lad være
med at ønske
dit
på mine vegne.*

*Jeg er dig
så nær, min ven.
Jeg bryder det,
du var ved at sige.
Jeg læner mig op ad dig,
mens du undrer dig.*

*Jeg er her,
du er der,
gør det en ting?
Ingenting.
Bare du Er.
Jeg vil tænke
på dig, der
hvor du er,
selvom jeg ej
ser.*

Om du er i dødsriget eller bare et andet sted i
verden, så er du nærværende i mit liv, ved blot
at være til (som sjæl).

*Jeg er ven
med alle sind.
Jeg fandt ind
til din kind.
Da du gav mig
lov at mærke,
lov at ae,
lov at kysse,
var jeg ven
med alle sind,
selv med
din kind.*

*Se en blomst,
- rødlig,
den har tabt
sit mæle.
Du var ung,
jeg var ung.
Se, nu husker blomsten,
den er rød,
og hvor du er
sød.
Se, jeg plukker
en blomst,
den har glemt
sit blad.*

*Ler jeg,
når du kysser mig,
er det for at
vise dig
smerten, der var.*

*Her er jeg
en sen, sen
aftentime
med min sang.
Den kunne lyde
sådan her, og
det er, hvad
den gør.
Var den mig
for søvnig, slog jeg
takten an med
vægt.
Jeg vil være stille,
mens jeg lytter
til mit sprog:
La la, la la...*

*Du må gerne sige
et ord, før du går;
gerne et mere.
Siger du ingenting,
bliver jeg ensom.
Hvert et ord
fra din mund,
kysser jeg, før du
siger mig
mere.*

Du forsvinder aldrig
fra mit åndedræt,
næppe
taler jeg dig ud.
Evig er din strømning,
i mit ansigt,
på min læbe,
- Kom.

Jeg elsker dig
ligeså lang, jeg er
ligeså køn, jeg ser ud.
Jeg elsker dig,
når du siger, jeg
ligner et træ,
for så er du
mine frugter, der
falder tæt op af
mig.

Du har hjertet med,
jeg tager det ud
og viser det frem.
Jeg er så stolt,
at jeg må røre.
Se, den jeg elsker
tør vise
Sig.

Jeg er ikke bedre,
end du selv er.
Jeg er kun et blad,
hvor du er selve
det træ, jeg falder
tæt op af.
Stammen, som har
gjort mig grøn
og livlig.
Jeg takker dig,
du er dig,
grunden til mig,
strømmen i mig.
Jeg vil holde fast
på denne gren.

Jeg er kun et stenkast
fra at snuse til din krop.
Du går væk.
Ikke for at efterlade mig,
men for at give mig flere svar
på det, jeg ville.

Jeg går tur,
mens jeg tænker
på dig i blandt
fugle og børn.
Jeg ser dig le,
lege klovn.
Skat.

Jeg er en prik
på dig.
Du, en hveps
på mig.
Ser du, hvor ondt,
jeg gør på dig?
Du rammer mig
ej.

Al den skade jeg føler, jeg forvolder dig, er
åbenbart det rene ingenting. Mens jeg slet ikke
lader mig gå på af alt det dårlige, du rent faktisk
gør imod mig.

Du er
alt, jeg kan
sige,
alt, jeg kan
tænke på,
ser jeg.
Du er min.

Jeg sanser dig fuldt ud.

Jeg er så glad,
jeg har opnået
alt.
Selvom du smerter
mig, ved jeg du
elsker mig.

Jeg er nær
ved at gå
til af glæde,
til af grin.
Du har mig,
hvor du helst
ser mig stå
bag din ryg.

Verden er dejlig,
nær mine drømme.
Du var frø
i mine hænder,
som jeg ville så.
Jeg slog streg over
alt, der var verden
for småt.
Jeg vil favne
store ting
med mit hjerte.

Kom og hold
om mig lige så
stille.
Jeg går en tur
i din favn
mellem
arme.

Du er den
Elskede,
som jeg fandt vej
frem til.
Ord har så lidt
at sige,
men jeg siger dem
stadig.

Du er velkommen
hos mig.
Altid vil jeg
åbne min dør.
Jeg er i farten
blevet så glad
for dit sind.
Jeg er kun halv,
når du ikke er
her mere.

Kærlighed helt enkelt.

Du er kær,
så lidt sød.
Som en fugl,
sommerbrun.
Du var her,
hvor jeg stod
- bar.
Du tog fat
i min hånd,
mens jeg ventede
- Ingenting.

Jeg er en bog,
du åbner,
du ser hver side
af mig.
Opdagede du
alle de ord,
der var om
Dig?

Jeg spillede bold og
løb rundt på gaden,
da du kom hen til mig
smilende glad.
Kendte dig ej,
bad du mig
spille frit
til dig.

Det optimale, jeg kan gøre for dig, er at stille dig
frit.

Du bad mig
elske dig,
det var enkelt
og lettede mig.
Jeg fandt ind til din
kerne så ren.
Kærlighed gav
sig selv
tilbage.

Om dig vil jeg nu
skrive.
Sangen er nu
Din.
Godt nok er jeg
en dårlig skriver,
en dårlig sanger.
Da du gav bolden op,
kom der ord,
af min
mund.

Jeg går tur
i dit varme sind.
Så en åben dør,
jeg gik indad
og fandt fred
i dig.
Jeg ser dig indefra,
mens du ler.

Ser dig gå
imellem blomster,
håber du får alt
at se.
Jeg skal vise dig
et blad,
der for tiden
gør mig glad.
Ser dig gå imellem
ord,
der kun i dit hjerte
bor.
Tak, fordi du lod mig
se.

Jeg er på kanten
af dig.
Du lader mig være.
Se, dine hænder, der
tager min hånd, og
går hjem i
fred.

Verden ligger her
foran mig,
jeg skal kun træde
et skridt
hen mod dig.
Det, der var nemt
at tage.

Her en sang om
kærlighedens vej.
Melodien løber nedad,
mens jeg ler.
Her kommer lidenskab.
Hør engang fra det
dybe skær,
trillen, den løber
frit.

Igen frihed som det højeste gode.

Jeg holdt om dig
så fast et greb,
favnen var fuld.
Du bar mig væk og
lod mig gå.
Det var så os.
Du er nær ved at
sige mig
Tak.

Savnet af dig bliver
pludselig helt almægtigt
stort.
Jeg går tur, men tænker kun
på at få dig at se.
Gaden ligger øde hen og
jeg går selv forbi denne dør,
som engang åbnede sig
for min fod.

Ser mig gå
ud i det blå.
Tak fordi du
lod mig gå.
Jeg siger ikke noget mere,
det er lige meget, hvad der sker.
Jeg går stille
skridt for skridt, og
hviler mig op af
en klit, jeg
tænker på at
vende hjem,
igen.

*Jeg var foran dig
hjem,
da du lagde dig ned
på gaden.
Du var træt.
Livet var hårdt,
først begyndt.
Lægger mig ned.*

Forestil jer, at den man følges med, lægger sig ned på gaden af bare træthed, men at det man selv vælger at gøre og svare den bevægelse med, er også at lægge sig ned. Det ville nok aldrig ske i den virkelige verden.

*Jeg var glad for
meget lidt
fra din hånd.
Bryder gammelt,
tænker nyt om
nærvær.
Derfor er jeg gjort af
lidt fra din
hånd.*

Jeg er glad for at få bare smulerne fra dit bord.

*Du er den,
jeg helst vil se.
Blandt alle blade,
blandt alle skyer,
mellem regn.
Jeg så dig helst
gå på fødder
rundt i haven
grøn.*

*Jeg tør næsten
røre dig
på din læbe,
på din kind,
jeg ønsker dig
det bedste fra
min hånd.*

*Bagved dig
var et skær
af din glød.
Den er ren
og så blid,
jeg tør næsten
sige hvid,
- ja, jeg gør.*

Hvis man er af den opfattelse, at sjælen er gjort af lys.

*Vi er et lys,
vi må tænde,
holde liv i,
lade brænde.
Du var en glød,
jeg din ånde,
du tager mig
til dig.
Jeg så dig gå
efter en flamme,
jeg har med.*

*Da jeg så dig
første gang
var du
dele.
Nu er du
blevet hel.
Ser jeg dig
en gang til,
bliver vi
én.*

*Ser jeg på dig,
tænker jeg
på dit sind,
der gør ondt.
Bagefter ser jeg
dig smile så let,
som et fnug
der sner.
Jeg holder af
dig.*

Teksten er skrevet, mens jeg er i et forhold til en psykisk syg mand, der indimellem næsten har ondt i sit sind.

*Jeg går med dig,
hvor du vil.
Bare du vil
tage mig med.
Hvert et skridt,
vi går for os,
løber jeg
i møde.*

*Gå din vej,
mens jeg er trist,
sorgen svækker.
Jeg må alene
svække den.*

Kun jeg selv kan bære og forløse min sorg. Og gøre mig fri af mit åg.

*Gemmer mig
af vejen,
jeg behøver dig,
dig og mig.
Tag nu min hånd,
den er din
mere end
min.*

Jeg er så svækket, at selv min egen hånd føles som om, den snarere tilhører dig. Så lille en jeg-fornemmelse har jeg af mig selv.

*Sidder her med smerte
på min stol.
Hvad skulle jeg ellers
bruge stolen til?
Den kan bære
mig.*

Rent fysisk og praktisk kan et møbel som f.eks. en stol jo holde én oppe i svære tider. Om ikke andet, så man ikke ligger underdrejet på gulvet.

*Du gik
som en vind,
men blev hængende lidt.
Vi er lige
ved at elske
en forårsdag!*

*Nu skal jeg vise
dig, hvad jeg ser
for mine øjne,
med mine hænders
kraft.
Liv i min mave,
liv i dit hus,
Kom og vær med.
Fyldte stuer
fuld af sang.
Fyldte hænder.*

Havde på dette tidspunkt en drøm om igen at blive mor. Som om, det ville give mig fyldte hænder, noget at give mig til og en mere at drage omsorg for.

*Var jeg en engel,
var du, den der
bar mig.
Hen over skyer grå,
løftede du mig,
så jeg kunne nå.
Jeg – en engel,
dine hænder.
Alt, hvad vi
var.*

*Regnen drypper
på min kind.
Den fortæller
mig sit sind.
Den triller ned i
min have,
hvor jeg bor.
Den tog sin plads,
hvor den fandt,
der var plads til den.
Den er velkommen ved
hvert besøg.*

At regnen skulle have et sind, vil andre måske drage i tvivl.

*Jeg befinder
mig på troen
af dit håb.
Mellem glæde,
kærlig, det hed.*

*Kom og
væk mig op.
Ligger nær
på dig.
Pludselig ser jeg
ud.
Der er lykke
ved min side.
Nær på
ud.*

Samtidig med, at jeg føler mig bundet og forbundet med dig, er det alligevel dejligt, at jeg kan ane vejen ud, væk fra dig.

*Med dig vil jeg
bygge,
det rimer på
"lykke".
Med dig skal jeg
gro.
Ud af min form,
blive abnorm.
Helt på sin
plads.*

*Du er lys,
mens du går,
jeg – din
skygge.*

*Hvirvlen vind
for forbi mig.
Jeg så til,
gik så min vej.
Den var fri,
ligesom jeg selv
havde været
på min vej
mod den.
Nu var det
dens tur
før min.*

Vinden bliver gjort næsten menneskelig.

*Jeg er alene
i denne time.
Ingen får lov
at se mig.
Tage mine hånd
og give den væk.
Den er jo alt,
jeg har endnu.*

*Jeg er viklet
ind,
denne sang er
grim,
men den er.
Da jeg ville
finde tråden,
ud-vikle mig,
tog den
første skridt.*

*Bliv hos mig,
tæt op af mig.
Elsker dig,
som jeg kan.
Prøver, Ven
at befri dig.*

Teksten er skrevet, mens min daværende kæreste er alvorligt psykisk syg.

*Ligger alene
i din seng.
Hvor du var,
kommer fra,
til.
Ligger her og
synger
fra...*

Skrevet mens min kæreste er indlagt på psykiatrisk hospital, en nat jeg tilbringer i hans hus.

*Nu står jeg
på egne ben og
de er begge,
som de er.
De fandt ingen
særlig hvile,
men de kunne rejse op.*

Jeg – en pige,
Du – en mand,
vi – et os
med mere.
Tak da alle,
som har set
dig gå ned,
stå op.
Måske – mig.

Lad os bevare
dig.
Du består.
Mig er givet
dig at se.
Bliv nu ved.

Gå derop,
tøm din sæk.
Han er nær
i sit brød.
Der står vi
lette.
Skylder jeg,
vil jeg give Ham
et brød.
Formet med
Dig.

Om at gå til nadver.

Skriver jeg
om mig selv,
er du blandt
mine ord
før mig.

Helt dernede
dybt i sandet
ligger der et
Barn,
så smukt,
ser håb,
hvor vi slap.
Tro, hvor vi græd.
Sikken dog
et Barn.

Om mit afdøde barn.

Jeg kan lide
at tvivle.
Mere end
vide usandt.
Når du giver mig
tro,
tror jeg
Himlen åbner sig,
men jeg ser
dig først.

Jeg er vant til
meget,
men du giver mig
mere og
lader mig
ville mere,
dit forråd er
endeløst.

Huset er af
dine arme.
Stolt, som kun
din hånd kan
bære.
Jeg kom ind
i de mørke rum.
Blev.

Græder uden
hensyn,
mørke tårers
dybde.
Fælder langsomt
nedad kinden,
Dryp!
på mit ben
foran dig.

Gav dig alt,
hånden fuld,
hvad jeg var
og lyste som.
Du tog
af min hånd,
hvad der var.
Mit forråd
åbner sig
for din mund,
hvor du ej
har.

Nu, jeg smelter
ligesom vand.
Drypper ned på
hvert et land.
Der, hvor jeg kan
gå i havn.

Jeg kom forbi,
du gik din vej,
jeg kunne have været
så ligeglad.
Du kom så hjem,
jeg var glad,
gik så igen,
at du gad.
Så skrev jeg
sange om
tab.
Selv dem, du
hørte.

Du tog et kridt,
slog så en streg,
lige for.
Jeg tog det kridt,
slog så min streg
fjernt fra os.
Samme kridt
lige for,
fjernt fra os.

Vi har de samme midler til rådighed, men hvad
vi gør med de midler, giver et vidt forskelligt
resultat.

Hvem har dog
gjort mig så
bange?
Det er vel
min egen skyld?
Verden gik mig nok
imod og
lærte mig at
bede om tab,
- modløs.
Der var du og
tog mig
hjem,
min Ven.

Bede om tab vil her sige, at forestille sig noget
falde ned over hovedet på én, henne om det

næste hjørne. Ja at forestille sig det, som det
første af alle ting.

Putter mig tæt
ind til din krop,
hvor jeg helst
fandt sted.
Hviler mig til
lyden af din
ånde, af dit
nærvær.
Hvor i verden
skulle jeg gå
uden dig?

Bag dit tag,
jeg leder.
Finder lidt af
dig.
Det, jeg ser
gemmer jeg
bag dit
tag.

Det af dig selv, du helst ikke vil vise verden, viser
jeg heller ikke (af hensyn til dig).

Se, postbudet kommer
med det brev, som jeg
har sendt.
Det havde ingen
modtaget.
Tænk, jeg glemte
hvem brevet
var til.

Handler om, at man kan skrive noget, som man
ikke har sigtet til nogen bestemt. Måske nærmere
til alle og enhver.

Du blev åh så
skræmt,
jeg tør næsten ikke
kigge, for
dit blik, det
brænder hul,
og det tordner,
lyner, tror
det vakler,
men giv ikke op,
for regnen
kom.

*Mine fødder
går så let
i dine spor.
Læner mig op af
det, du gør.
Faktisk tør jeg
det meste
med dig,
hvor du tør
først.*

Når bare jeg kan træde, hvor du først en gang har gået, er vejen lidt nemmere for mig.

*Som en vinge
reder jeg
håret på din
hest.
Taber kammen,
føler mig så
skyldig, fordi
jeg kender håret
godt nok til
at vide, det kan
leve uden
mig.*

Kompleks eller lettere uforståelig tekst. Som dog gav mening, da jeg lavede den.

*Hænger ved dig
som et motiv.
Det hjælper at jeg er
næsten så lys
som baggrunden
bag os,
og jeg bliver lidt væk,
men det er
klart.*

*Nedad bakken
glider slæden.
Den har fart på
ligesom barnet.
Sænk nu farten,
før du falder.
Sneen bider;
dine hænder
kender den jo
ikke.*

*Lad mig ligge
ligeså stille,
kigger på din
bograol, og
tænker mit, men
kors, hvor du har
ret i meget.
Hver en bog er
nok en side,
du har gemt
for mig.*

Din bogreol som et billede på dig som menneske, der indeholder lige så mange skjulte sider.

*Timen går.
Solen, den går ned,
og vi skal nå at
gro endnu en
nat.
Mine blade
skifter ham og
bliver som
nyfødt, levende og
godt på vej,
jeg ser mig
ud af (det).*

*Regnen faldt så
stille ned.
Ingenting skulle
til at ske.
Blade var
nedfaldet.
På én gang.
Rejste jeg mig
var det for at
trøste et træ, der
ikke kunne se
måden, den skulle
tabe sig
på.*

Vent, jeg taber
kampen.
Hjælp mig op,
for vinden
tager mig.
Se, jeg står!,
men mine ben
kan ikke løfte
indædt smerte.
Den går de
forbi.

Tænk at være så svag og udsat, at selv vinden
kan tage mig og vælte mig.

Gennemskuer
alverdens længsler og tab,
men det forandrer ikke
dit ansigt, der
græder.
Dybet ser jeg først,
da vreden gav
fortabt.

Jeg græder selv tit, oven på at have været
meget vred.

Det er som man
ser det, tager det.
Oprejst og fattet
nedlagt.
Var hver en time
så svær at forstå?
Så lad den være
en time.
Der gik for sig,
du går for dig.
Pris hvert sekund, og
tab hvert minut, men
gå for dig
selv.

Du var manden
af få ord,
du gik så
tunge skridt
og faldt
på gaden,
hjemme.
Hentede jeg
en spand, så
kunne du snakke
om dit
hverd
i timer, dage/
i stilhed.

Ser på din bøjle,
nej, hvor den
ligner dig,
krum og så fin.
Kommer den ud af
sit skab?
Det vil jeg håbe
for ejeren,
som er Dig,
del af mig.
Nu står du her og
beundrer ham, der
hængte sit tøj
overalt, fordi
han var
stolt.

En lidt hård tekst, med en opfordring til at vise
sine klæder eller fordele frem, frem for at gemme
dem væk.

Bilen kørte dig,
havde glemt,
hvorhen den skulle.
Lavede spind,
drejede af og
faldt,
ligeså lang den var, og
jeg kunne tælle
dit ben,
men resten...
var en hemmelighed,
som kun du
tog med.

Forestillingen om en bil, der er forulykket.

*Jeg er startet
med at læse,
ser dig let som
det første.
Hver en side
gransker jeg
til det sidste.*

*Du gjorde kampen
værd at kæmpe,
selv bag din ryg
og skulder.
Skjult jeg gør
mit sats.
Vinde kunne jeg næppe,
før jeg så dig
tabe skridt.
Du lå, og jeg
var nødt til at
hjælpe dig.
Din vej gik
igennem lys,
og jeg bag
det.*

*Læser dine bøger,
Hold da fast mand
- jeg bliver blændet.
De står skrevet
som dit
lys.
Jeg henter en mere,
råder dig
ikke.*

Jeg læser din bog, og bliver klar over, at jeg
slet ikke behøver at råde dig i noget spørgsmål.

*Jorden er som
saltet,
en rigdom, dyrebar.
Sidder stille
på en bænk,
- om jeg sad!
Mælken kom,
og jorden gav en
tåre,
og jeg var den,
der græd.*

*Velsign da
Himlen, som
åbner sig.
Tys på
det mørke, som
svandt.
Trappen stilles frem.
Trin var for sent,
andre stod klar.
Først fattede du ej,
hvem der
bød dig
Vej.*

En beskrivelse af, hvordan Kristus indbyder dig
til efterfølgelse.

*Du, nedfaldne kilde,
lad dit vand kun
træffe mig.
Byrder går,
du blev ved.
Væld dig frem,
jeg tager af.
Bølgen kom
- og gik.
Tåler jeg, hvad
den tog
med sig?*

*Ville helst at
du tog bort og
kom.
(Det er) glæden værd.
Gå nu bort.
Ser dit ansigt
gå itu,
og din skygge
vokse sig
mod til.*

Teksten lægger op til at en adskillelse af to
elskende kan være det rette – for en tid. Det
forløsende er dog, at du som den elskede så skal
komme tilbage igen.

Piller i et sår
og bløder
næsten som
Jesus,
men jeg er
ej bange.

Havde jeg et ønske,
var det at du
var så meget dig.
(at) Når jeg kom ind i
dit hus,
var jeg ilden i
din pejs,
fordi du ikke
frøs.

Hid jeg kom,
havde mistet.
Holdt om dig
som om.
Fik et råd:
Hold ham ikke fast
af frygt for at
tabe.

Når man en gang har mistet, holder man ekstra
godt fat på det, man siden erobrer eller opnår
/får. Men det må ikke blive et for fast greb, så
det kvæler.

Jeg blev skudt,
kun i en drøm.
Jeg kunne mærke
kuglen gå ind.
Som om det var
rigtigt.
Nu jeg tørrer blod af,
tænk, det hørte med
i nat.

Vejen er så trang,
når du ej er her.
Så bliv,
før vinden tager mig,
Ven.
Mit skridt er langsomt,
tungt,
det tynger mig.

Selv mit tunge skridt tynger mig.

Her jeg fandt en
plads at hvile.
Sad jeg før, så
sig det ikke.
Denne stol, den
letter mig,
selv når jeg
står.

Bare forestillingen om, at der står en stol, er
næsten allerede lindrende.

Mine fødder, bare tæer,
de går på nøgne stene ad/på
- Vejen.

Indimellem
segner jeg/sagtner jeg
Jesus, du som
træder tynget,
blodigt/varsomt,
lærer mig at
dryppe frit, når
sveden pibler/bryder
frem.

Gav selv, hvad jeg
kunne give,
lommen var fuld
af det syndige,
tys det nu bort.
Men en dag
var lommen så fuld,
at jeg gav
efter.

Til et vist punkt kan man tysse det syndige bort,
men på et tidspunkt må det slippes fri og flyde
over, have sin plads.

Jeg er gul,
hvad at sige
mere?
Min baggrund er
lilla,
har jeg selv
valgt.

*Du gik herfra
en nat.
Stod der på trinnet
til frihed,
slap så mit tag,
selvom jeg da helst
havde sluppet
det.*

Bare det havde været mig, der slap dig, og ikke omvendt.

*Før jeg kendte
denne mand,
havde mol
ej en røst.
Nu råber den:
"Befri mig!"*

*Helt forkommen
slæber jeg mig
i det fri.
Som om det
gjorde ondt
inden da.*

*Jeg var fuld af
savn.
(Med) læben op af din.
Tænk jeg lå
og drømte, at jeg havde
læben op af
din...*

Ideen er her, at jeg har det hele, min læbe ligger op af din, men stadigvæk drømmer jeg om at have læben op af din, for jeg mærker ikke din nærhed.

*Tænker jeg på,
hvor du er
i min ensomhed,
så betror jeg dig
verdens fred,
som den ånder
i mig.
Udbygger jeg,
hvad jeg ser i dig,
så jeg næsten bliver
bygge – glad :)
hvis de ord,
jeg synger
har et
fundament.*

*Var jeg en torn
i dit øje,
brodden i dit
sind.
Sten om dit hjerte,
riv da det hele ud.
Før var du jo
hel.
(så det kunne du blive igen)*